

Ontdekkings- tocht door de wereld van de wiskunde

THEATER

HET VERHAAL VAN DE GETALLEN

Door Maas Leeftijd 8+ Regie Moniek
Merx Gezien 4/10 Te zien 19/10 Bijlmer
Parktheater, 24-26/10 De Krakeling

★★★★☆

Eigenlijk is het geen echt verhaal, *Het verhaal van de getallen* van het Rotterdamse jeugdgezelschap Maas theater en dans. Eerder een spel, een gedachte-experiment, een ontdekkingstocht door de wereld van de wiskunde, verstaald naar het niveau van achtjarigen. Een ambitieuze, onstuimige onderneming van regisseur en artistiek leider Moniek Merx, die goed uitpakt. De voorstelling is leerzaam zonder saai te zijn, speelt op vrolijk ook, zoals destijds Hans Magnus Enzensbergers succesboek *De tel-duivel*, ook bedoeld om mensen met getallenangst te tonen hoe leuk wiskunde kan zijn.

“Eerst was er niets,” begint de voorstelling. Maar niets is wel erg weinig en al snel verschijnt er een stip op de achterwand: een iets. Er komt een tweede stip bij, de stippen krijgen stemmen, een jongensstem en een meisjesstem, die een opgewonden gesprek beginnen.

Nog voor het meisje (Hanne Struyf) zich door een gat in de wand een weg het toneel op heeft gebaand zijn de verhoudingen duidelijk: hij is behoudend, conservatief; zij onderzoekend en impulsief. Enthousiast benoemt ze wie zij zijn: hij Eén, zij Twee. De jongen (Rutger Remkes) vindt het maar gedoe, Twees ontdekkingdrift en drang de dingen een naam te geven.

En dan verschijnt er ook nog een derde persoon op het toneel: Drie (Rutger Tummers), de rekenaar, met eenzelfde nieuwsgierigheid naar de wereld als Twee. Eén beziet hen van een afstandje, verbolgen: die nieuwe dringt zich tussen hem en het meisje. Welnee, reageert een opgeruimde Twee: “Liefde vermenigvuldigt zich als je haar deelt.”

De voorstelling kent meer van dat soort mooie staaltjes logica. “Nul is niets maar ook alles,” beweert één van de personages. Immers: “Met nul problemen heb je alle geluk van de wereld.” Prikkelende uitspraken die bruggetjes slaan tussen de verschillende onderwerpen. Daar zitten abstracte begrippen bij – volgorde, dimensie, tijd – maar met behulp van animaties, een spontaan gehouden publieksonderzoek en veel energiek gediscussieer van Eén, Twee en Drie wordt zelfs de rij van Fibonacci (een rij waarbij een volgend element steeds de som is van de twee voorgaande elementen: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13...) inzichtelijk gemaakt.

Merx werkte voor haar voorstelling nauw samen met Wouter van Reek, animator en prentenboekenmaker met een fascinatie voor wetenschap. Zijn stippen en draadjes die op de achterwand verschijnen gaan mooi over in fysieke balletjes en lijnen op het toneel. De vrolijke, dynamische muziek is van Djurre de Haan.

Het is misschien wat veel wat Merx in één voorstelling wil vertellen – van de ontdekking van de getallen tot die van de computer – en de samenhang lijkt soms even zoek, maar aanstekelijk is ze zeker, deze als voorstelling vermomde wiskundeles.

Joukje Akveld

FOTO PHILE DEPPEZ